

מגילה כד

משנה. הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים, ולא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד. ובנביא שלשה. היו שלשתן שלש פרשיות - קורין אחד אחד. מדלגין בנביא, ואין מדלגין בתורה. ועד כמה הוא מדלג? עד כדי שלא יפסוק המתורגמן. שאלה: הני שלשה פסוקין כנגד מי? תשובה: אמר רב אסי: כנגד תורה נביאים וכתובים.

ולא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד ובנביא שלשה פסוקים, ואם היו שלשתן שלש פרשיות - קורא אחד אחד
דוגמה לדברי המשנה: כגון **כ' כה אמר ה' חנן נאכרתם, כ' כה אמר ה' אלהים מצרים ירד צמי פראסנה, ואתה מה לי פה נאם ה'.**

מסנה	ברייתא	סתירה
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה	קורא אחרי מות ואק מצלח. והא קא מדלג! כאן בכדי שיפסוק התורגמן	סתירה
בכדי שלא יפסוק התורגמן	והא עלה קתני: מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה, ועד כמה הוא מדלג - עד כדי שלא יפסוק התורגמן, מכלל דבתורה כלל כלל לא!	פתרון 1
בשתי עניינות	בענין אחד	פתרון 2 - אביי
והתניא: מדלגין בתורה בענין אחד, ובנביא בשני עניינים. כאן וכאן בכדי שלא יפסוק התורגמן		חיזוק לפתרון

עוד ברייתא בענין מדלגים: תניא אידך: אין מדלגין מנביא לנביא, ובנביא של שנים עשר - מדלג, ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו.

משנה. המפטיר בנביא:

- הוא פורס על שמע,
 - והוא עובר לפני התיבה,
 - והוא נושא את כפיו.
- ואם היה קטן, אביו או רבו עוברין על ידו.

קורא בתורה	מתרגם	פורס על שמע	עובר לפני התיבה	נושא את כפיו
קטן	כן	לא	לא	לא
פוחח	כן	כן	לא	לא
סומא	כן	כן	ר' יהודה - לא	

רב פפא	רבה בר שימי
משום כבוד	משום דאתי לאינצויי
המפטיר בנביא: הוא פורס על שמע, וכו' מאי טעמא?	
מאי בינייהו? איכא בינייהו דעביד בחנם	עדיין יש עניין של כבוד

קושי על רבה בר שימי: תנן: **ואם היה קטן - אביו או רבו עוברין על ידו.** אי אמרת משום נצויי - קטן בר נצויי הוא?

דחייית הקושי והסבר תשובה: אלא מאי משום כבוד - קטן בר כבוד הוא? אלא: איכא כבוד אביו וכבוד רבו. הכא נמי איכא נצויי אביו ונצויי רבו.

פוחח פורס על שמע וכו'.

שאלה: בעא מיניה עולא בר רב מאביי: קטן פוחח מהו שיקרא בתורה?
תשובה: אמר ליה: ותיבעי לך ערום? ערום מאי טעמא לא - משום כבוד צבור, הכא נמי - משום כבוד צבור.

סומא	תנא קמא	ר' יהודה
פורס על שמע ומתרגם	כל שלא ראה מאורות מימיו - אינו פורס על שמע	
דו שיח ביניהם	אמרו לו לרבי יהודה: הרבה צפו לדרוש במרכבה ולא ראו אותה מימיהם	ורבי יהודה: התם באבנתא דליבא תליא מילתא, והא קא מיכוין וידע. הכא - משום הנאה הוא, והא לית ליה הנאה
תגובת תנא קמא לר' יהודה	ורבנן: אית ליה הנאה, כרבי יוסי. דתניא, אמר רבי יוסי: כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה, וכי מה אכפת ליה לעור בין אפילה לאורה? עד שבא מעשה לידי. פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפלה, וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו. אמרתי לו: בני, אבוקה זו למה לך? - אמר לי: כל זמן שאבוקה בידי - בני אדם רואין אותי, ומצילין אותי מן הפחתין ומן הקוצין ומן הברקנין.	

משנה. כהן שיש בידיו מומין לא ישא את כפיו. רבי יהודה אומר: אף מי שהיו ידיו צבועות סטים לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בו.

הרחבת דברי המשנה: תנא: מומין שאמרו - בפניו, ידיו ורגליו.
עוד הרחבה: אמר רבי יהושע בן לוי: ידיו בוהקניות - לא ישא את כפיו.
חיזוק לדבריו: תניא נמי הכי: ידיו בוהקניות - לא ישא את כפיו. עקומות, עקושות - לא ישא את כפיו.

עוד אנשים שלא נושאים כפיים: אמר רב אסי: חיפני ובישני לא ישא את כפיו.
חיזוק מברייטא והסבר: תניא נמי הכי: אין מורידין לפני התיבה לא אנשי בית שאן, ולא אנשי בית חיפה, ולא אנשי טבעונין, מפני שקורין לאלפין עיינין ולעיינין אלפין.

עוד בעניני אנשים שמחליפים אותיות כשמדברים:
אמר ליה רבי חייא לרבי שמעון בר רבי: אלמלי אתה לוי פסול אתה מן הדוכן. משום דעבי קלך. אתא אמר ליה לאבוב.
אמר ליה: זיל אימא ליה: כשאתה מגיע אצל **וּחְכִיתִּי אֶהָ**, לא נמצאת מחרף ומגדף (והכיתי)?

עוד מי שלא נושא כפיו: אמר רב הונא: זבלגן לא ישא את כפיו.
קושי: והא ההוא דהוה בשיבבותיה דרב הונא, והוה פריס ידיה?
תירוץ: ההוא דש בעירו הוה.
חיזוק מברייטא: תניא נמי הכי: **זבלגן לא ישא את כפיו, ואם היה דש בעירו - מותר.**
עוד מי שלא נושא כפיו: אמר רבי יוחנן: סומא באחת מעיניו לא ישא את כפיו.
קושי: והא ההוא דהוה בשיבבותיה דרבי יוחנן, דהוה פריס ידיה?
תירוץ: ההוא דש בעירו הוה.
חיזוק מברייטא: תניא נמי הכי: **סומא באחת מעיניו לא ישא את כפיו, ואם היה דש בעירו - מותר.**

רבי יהודה אומר מי שהיו ידיו צבועות לא ישא את כפיו
ברייטא בנושא: תנא: אם רוב אנשי העיר מלאכתן בכך - מותר.

